

DE DRIE WENSCHEN

Een Vertelling
door Betsy



NIJHUIS — G. F. CALLENBAUGH.

DE DRIE WENSCHEN.

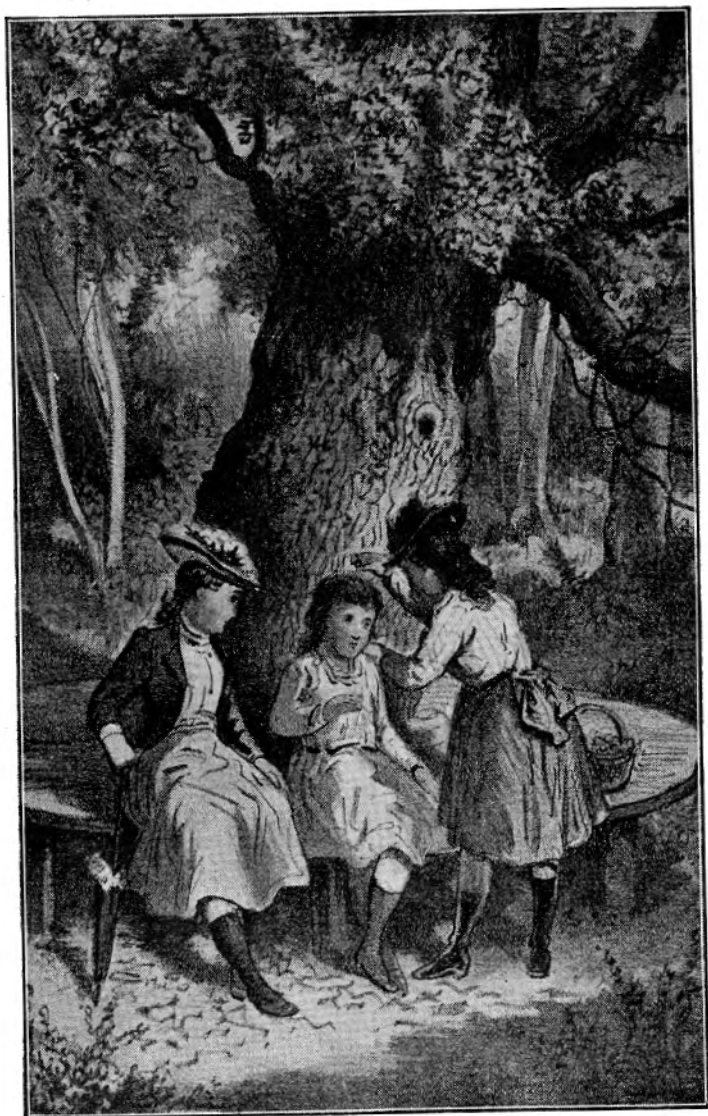
EEN VERTELLING

DOOR

BETSY.

~~~~~  
DERDE DRUK.  
~~~~~

NIJKERK,
G. F. CALLENBACH.



Op een warmen zomermiddag sloegen drie kleine meisjes den weg in naar den grooten eik in het bosch, het uitverkoren plekje, waar zij, bij mooi weer, hun vrije Woensdagmiddagjes doorbrachten. Zij hadden een mandje bij zich, met donkerroode kersen gevuld, om zich zoo af en toe eens te verkwikken; dat behoorde zoo bij het genot van de wandeling.

Wandelen deden ze eigenlijk maar tot zij in het bosch waren. Dan hield het wandelen op, en begon het loopen en vliegen, in één woord *de pret*. Zij speelden naloopertje, en verstoppertje achter de boomen, en verder alle spelletjes, die zich buiten spelen laten; nu weten mijn lezeresjes het wel.

Zoo kwamen zij dan aan den ouden, dikken eik; een van de oudste en dikste eiken, die er bestonden, en waar een bank om heen gemaakt was, die wel een heele familie tot zitplaats dienen kon. Daar gingen zij dan zitten; en als ze goeden zin hadden, kwam er een handwerkje voor den dag, dat ze soms meenamen, voornamelijk, wanneer één van haar een verjaarscadeautje onder handen had, waar haast bij was; en een boek waar ze elkaar om beurten uit voorlazen.

Maar niet altijd waren zij zoo ijverig. Soms lieten ze werk en boek, al hadden zij het bij zich, stilletjes rusten, en had-

den ze meer schik om wat te praten, en bouquetjes te maken, of een krans van eikebladeren voor hun hoed. Zoo vloog het middagje om; meestal veel te gauw naar hun zin; en bij het naar huis gaan vlasten zij al weer op den volgenden Woensdag.

Zulk een Woensdag-middag was ook thans weer aangebrouwen. Als naar gewoonte hadden de vriendinnetjes elkaar weer afgehaald; en nu kwam eerst weer de wandeling naar het bosch, en toen volgden de spelletjes, hoewel ze daar zoo druk niet aan deden als anders, omdat het zoo verschrikkelijk warm was. Haar werk hadden ze maar thuis gelaten. De naald zou uit haar handen drijven, had Sophie van der Klugt, de oudste van de drie, gezegd; maar het mandje met kersen hadden zij meegenomen. De inhoud woog een half kilo toen ze op weg gingen, maar toen zij aan den eik kwamen, voelde het merkelyk lichter. Dat pleitte voor de waar, die er in zat.

„O foei, ik kan niet meer!” riep Suze Wolders, terwijl zij zich op de bank liet vallen, en duchtig met haar zakdoek aan het waaien ging.

Nu, men kon goed zien dat zij moe en warm was. Haar gezichtje glom heelemaal, ofschoon ze toch niet half zoo rood zag als de beide andere meisjes, die het blijkbaar veel warmer hadden, en zich toch veel minder schenen te voelen.

Rood zag Suze eigenlijk nooit, ten minste niet van harte. Ze was maar een teer popje, en moest dikwijls de school verzuimen wegens ziekte. Veel leeren was niet goed voor haar, zei de dokter; en dat speet Suze erg, want zij leerde juist zoo graag.

De straks genoemde Sophie van der Klugt, die even twaalf en slechts een half jaar ouder was dan Suze, was een veel steviger meid. Zij had een paar gezonde wangen, en levendige, donkere oogen, waarmee ze heel guitig kŕjken kon.

Een dikke bruine vlecht hing op haar rug, halverwege met een rood lintje afgebonden, en van onderen uitgekamd, terwijl haar groote hoed, die schuin stond, en met een heelen bloemtuint versierd was, van voren een rand kort kroeshaar bloot liet.

Marie Coolman, de jongste van het drietal, zag er stemmiger uit. Zij had een vriendelijk gezichtje, met zachte, blauwe oogen, en was in haar doen net als ze er uitzag, zacht, inschikkelijk en lief; de vredeachtster, wanneer haar vriendinnetjes aan het kibbelen waren.

Toen zij Suze zoo over de warmte hoorde klagen, haalde zij dadelijk haar flaconnetje uit haar zak, goot wat eau-de-cologne op Suze's hoofd, en ging het toen droog blazen, wat Suze heerlijk vond. Hetzelfde deed ze vervolgens bij Sophie, en deze deed het weer bij haar. De rest van het fleschje werd op de drie zakdoeken uitgegoten, tot den laatsten druppel toe. Daarna werden de kersen nog eens aangesproken, waar Sophie en Suze op trakteerden; en tot besluit ging er een zak kaakjes rond, allerhande soorten. Die kaakjes bracht Marie altijd mee, daar rekenden de meisjes al op, want Marie's vader was kruidenier; zij had dus de kaakjes maar voor het vragen, en vader Coolman was bij zulke gelegenheden nooit karig.

Toen de voorraad op was, en zij een poosje gezeten hadden, stelde Sophie, die nooit veel rust had, een spelletje voor; doch Marie vond het jammer om op te staan, en wilde liever nog wat blijven zitten; zij waren nu pas zoo lekker opgefrischt.

„Goed, blijf jij dan maar zitten,” zei Sophie ongeduldig.
„En wat wil jij, Suis?”

„Ik wil ook wel blijven zitten,” antwoordde deze. „En dan . . .”
„Natuurlijk; dat wist ik al vooruit,” pruilde Sophie, haar in de rede vallend. „Ik vind jullie vandaag echt saai.”

„Nu, luister dan,” zei Suze; „je vraagt immers wat ik wil; en je laat me niet eens uitspreken. Ik zou hier op mijn gemak willen blijven zitten; en dan wou ik dat er wietjes onder de bank waren, en dat er dan in eens een kabouter-mannetje kwam, die ons voorttrok, het heele bosch door, en zoo naar huis.”

„Nee,” zei Sophie, „als het dan op wenschen aankomt, dan wou ik liever dat er een mooie landauer voorkwam, met een paar schimmels er voor, in plaats van jouw kabouter-mannetje, en een koetsier in livrei op den bok. Dat zou een mooier spannetje zijn, en dan zaten we zachter ook.”

„Jij moet het ook altijd zoo mooi hebben,” hernam Suze. „Zoo heel mooi hoeft het nu alweer niet.”

„Jullie lijkt die man en die vrouw met den beuling wel,” zei Marie.

„Wat deden die dan?” vroegen de anderen.

„Kom, weet je dat niet?” was de wedervraag. „Wil ik het jullie eens vertellen? Maar het is maar een sprookje, hoor. — Nu dan, daar was eens een man en een vrouw, en die mochten op een keer met hun beiden drie wenschen doen. Wat ze 't liefst hadden, zouden ze krijgen, al was het nog zoo veel. Maar ze moesten het zeggen, vóór dat de klok 's middags twaalf uur sloeg, want na twaalfen mocht het niet meer. Nu, die man en die vrouw waren blij, dat begrijp je. Ze zaten druk met elkaar te redeneeren wat ze wenschen zouden, maar ongelukkig konden zij het samen nooit goed over iets eens worden. Nu was het ook alweer zoo. Wat de een wilde, wilde de ander *niet*, en dit maakte dat het maar tot geen eind kwam. Nu zouden ze dien middag net erwtensoep eten, maar worst hadden ze er niet bij, want het waren maar arme luidjes. En terwijl de vrouw zoo eens naar de soep keek, zei ze op eens, zonder er bij te denken: „Zeg man, ik wou dat er eens een lekkere beuling voor de soep

uit den schoorsteen kwam vallen." En zoo pas is het woord er uit, of daar komt de beuling naar beneden zakken. En toen de man dat zag, werd hij zóó kwaad dat zijn vrouw niets beters had gewenscht, dat hij zei: „En nu wou ik voor mijn part dat hij naar je neus vloog, en daar hangen bleef." En dat gebeurde ook al. De worst vloog naar haar neus, en was er niet weer af te krijgen, hoe ze ook schudde en trok. „Nu maak jij het nog erger," schreeuwde de vrouw; en toen kwam er een hevig gekibbel, dat tot bij twaalfen duurde. Zij schrikten toen zij merkten dat het al zoo laat was. „Wat zijn we toch dwaas," zei de man; „'t is zóó twaalf uur, en dan is de tijd van wenschen voorbij. Laat ons met den laatsten wensch nu ten minste oppassen. Kom, vrouw, wat zullen we wenschen?" Maar de vrouw zei huilende: „Ach man, al werdt jij nu op het oogenblik koning en ik koningin, dan zou ik toch nergens genot van hebben zoolang dat ding aan mijn neus hangt. Ik wou dat het er maar dadelijk af viel." — „Ik ook," zei de man. En met dat ze 't zeggen valt de beuling op den vloer. Een oogenblikje later sloeg het twaalf uur; en nu hadden ze, tot straf voor hun gekrakeel, met al hun wenschen niets gewonnen dan een beuling. En nu is het uit."

De beide meisjes lachten.

„Maar die menschen waren dan toch ook verschrikkelijk dom," vond Suze.

„'t Is ook maar een sprookje," zei Marie, „en dat kan je zoo gek maken als je wilt."

„Ik wou dat ik ook eens wat wenschen mocht," zei Sophie.

„Nu, wensch maar op," zei Suze; „maar 't blijft de vraag of je 't krijgen zult."

„O, dat zou wel kunnen," verzekerde Marie. „Het is wel eens meer gebeurd. Je weet wel, koning Salomo mocht ook zeggen wat hij 't liefste had. En toen vroeg hij wijsheid, om goed te kunnen regeeren want hij was nog zoo jong. En

toen heeft de Heer hem die gegeven ook, en wel heel veel, want een wijzer koning dan Salomo is er nooit geweest."

„Kom, laat ons ook eens een wensch doen," zei Sophie. „Ieder één. Suze mag beginnen."

Suze bedacht zich even, en zei toen: „Ik zou ook wel heel wijs willen wezen; heel geleerd en wijs. Ik zou wel graag alles willen weten, en alles willen leeren."

„Ik niet!" riep Sophie. „Wat heb je aan al die geleerdheid. Ik zou liever rijk willen zijn, zooals mevrouw R., die over ons woont in dat groote huis. Hoeveel japonnen dat mensch wel heeft, weet ik niet; allemaal even mooi. En ze gaat elken dag uit; en als ze niet uitgaat, heeft ze visite. Ze is nu op reis. Als ik rijk was, zou ik ook dikwijls op reis gaan, naar Zwitserland en Italië, en overal naar toe. Dat moet wel een prettig leventje zijn."

„Dus Sophie rijk, en ik geleerd," zei Suze. „Nu jij, Marie."

Marie zag met haar blauwe oogen haar vriendinnejes aan, als wilde ze zeggen: „Ik begrijp niet hoe jullie het beste kunt vergeten." Zij had aldoor al gedacht aan een versje dat ze kende, een versje over *Wenschen*, dat zóó begon:

Ik wensch te zijn als Jezus,
Zoo nederig en zoo goed;
Zijn woorden waren vriend'lijk,
Zijn stem was altijd zoet.

En dan wat verder:

Ik wensch te zijn als Jezus,
In 't goeddoen nooit verdraagd;
Dat men van mij kon zeggen:
„Zij doet, wat God behaagt."

Zoo dikwijls zij dit versje gezongen had, had zij verlangd ook zoo te wezen; en nog altijd was dit haar liefste wensch.

Daarom zei ze: „Ik zou graag goed willen zijn; zoo goed als de Heere Jezus, toen Hij een Kind was.”

„Dat kan nooit,” zei Suze.

„Jawel,” hernam Marie. „Als wij heel graag willen, en er om bidden, dan maakt de Heer ons hoe langer hoe beter, tot we bij Hem in den hemel komen; en dáár zijn we dan geheel zooals Hij.”

Zij durfde dit zeggen op grond van de vier laatste regels van haar versje:

Mijn Helland, wil mij helpen;
Maak mij van zonden vrij;
Dan zal 'k U eens aanschouwen,
En worden zooals Gij!

Misschien wist ze ook dat er in den Bijbel staat: *Wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen.*

Gedurende eenige oogenblikken stonden de drie mondjes stil. Toen verbrak Suze het stilzwijgen door te zeggen:

„Of onze wenschen vervuld zullen worden?”

Marie vertrouwde van ja, tenminste wat haar eigen wensch betrof. Zij had wel eens in den Bijbel gelezen, *dat, zoo wij iets bidden naar Zijn wil, Hij ons verhoort*; en zij wist zeker dat haar wensch goed, en dus naar den wil des Heeren was. Suze vond den hare ook niet kwaad. Sophie sprak haar gedachten niet uit. Ze zei alleen dat ze nu toch heusch niet langer stil kon zitten, en vloog meteen van haar plaats, onder den uitroep: „Wie krijgt me eens?!”

De beide anderen stoven haar na, en weldra was het drietal in een zijlaan verdwenen.

En zoo stond de statige eik dan weer alleen?

Neen, onze kleine vriendinnen waren de eenigen niet, die onder het dichte, groene bladerdak een schuilplaatsje tegen

de brandende zonnestralen gezocht hadden. Een oude heer, met een langen, grijzen baard, en een vriendelijk gezicht, die ook een wandeling in het bosch maakte, had eveneens behoefte gevoeld aan een oogenblikje rust, en zich op dezelfde bank, aan den anderen kant van den boom neergezet; en zoo hadden de vriendinnetjes al geruimen tijd gezelschap gehad, zonder dat ze er onder het praten iets van gemerkt hadden.

Natuurlijk kon die heer het niet helpen dat hij woord voor woord had verstaan; en aan zijn gezicht te zien, hadden de praatstertjes hem niet verveeld. Men behoefde niet te vragen met welken van de drie wenschen hij het meest ingenomen was. Zoo dikwijls hij Marie hoorde spreken, kwam er een glimlach op zijn gelaat, vergezeld van een goedkeurend hoofdknikje. Het speet hem maar dat zij zoo in eens weggelooopen waren. Hij had hun zoo gaarne eens willen zeggen, waarin de ware rijkdom en de ware wijsheid gelegen was, en had daarvoor slechts op een geschikt oogenblikje gewacht, want hij wilde hen eerst eens ongestoord onder elkander laten uitpraten, alvorens zich in het gesprek te mengen. En zie, nu waren de vogeltjes op eens gevlogen en was de gelegenheid hem ontsnapt.

Hij had echter alle hoop dat zij terug zouden komen, want hij zag op de bank een mandje staan, dat zij waarschijnlijk vergeten hadden, en straks wel missen zouden.

Hij zou dus nog wat blijven zitten, en als zij dan terug kwamen een praatje met hen aanknoopen. Maar neen, hij wist beter. Mogelijk zouden ze het niet plezierig vinden, te weten dat zij beluisterd waren. Een woordje op het papier, zonder dat ze wisten van wien het kwam, zou misschien nog beter doel treffen; het geheimzinnige toch trekt altijd aan. Maar vlug dan, want ieder oogenblik konden zij komen.

Hij scheurde dus een wit blaadje uit zijn notitieboekje, bladerde even in zijn zakbijbeltje, en schreef, — hun namen had hij ook gehoord: —

Aan Suze,

*De vreeze des Heeren is het beginsel der wijsheid.
Allen, die ze doen, hebben goed verstand.*

Ps. 111 vs. 10.

Aan Sophie,

*Die rijk willen worden, vallen in verzoeking en in
den strik, en in vele dwaze en schadelijke begeerlijkheden,
welke de menschen doen verzinken in verderf en
ondergang.*

1 Tim. 6 vs. 9.

Die Jezus lieft, is rijk!

Aan Marie,

Maria heeft het goede deel uitgekozen.

Luc. 10 vs. 42.

Toen vouwde hij het papiertje dubbel, en hing het over een tak, juist op de plaats waar zij gezeten hadden, z66, dat zij het spoedig zien moesten en er met de hand bij konden, als zij op de bank gingen staan.

Terwijl hij dit deed, sprak hij in stilte: „Heere, dat is nu niet *mijn* woord, maar *Uw* woord. Zegen het aan die jeugdige hartjes, en vorm ze alle tot Uw dienst door Uw Heiligen Geest.” En toen ging hij gauw heen, want in de verte hoorde hij weer dezelfde vroolijke stemmetjes, die al nader en nader kwamen.

„Gelukkig, het staat er nog!” riep Suze, die higgende vooruit liep. „Ik ben blij dat het niet weg is, hoor.”

De anderen vonden het ook gelukkig, want het was een mooi mandje, dat Suze pas voor haar verjaardag gekregen had. Zij zouden nu nog even uitrusten, en dan naar huis gaan, want de lucht begon te betrekken, en zij waren bang

dat er misschien een onweersbui komen zou. Het begon al te waaien, en dit was oorzaak dat het papiertje naar beneden kwam dwarrelen, nog vóór zij het hadden zien hangen.

„Waar komt *dat* in eens van daan vallen?” riep Sophie, die het opving.

Allen keken naar boven, maar zagen niets. Nieuwsgierig staken zij daarop de neusjes bij elkaar, om eens te lezen wat er op stond, en bij een regel klom hun verwondering.

„Dat lijkt wel voor ons!” riep Suze op een toon van de grootste verbazing. „Kijk maar, het zijn onze namen: Suze, Sophie, Marie.”

„Maar wie zou dat dan geschreven hebben?” vroeg Sophie, niet minder verwonderd.

„Het moet iemand zijn, die ons kent,” hernam Suze.

„En die weet, wat we daar straks geprut hebben,” vulde Marie aan; „want het ziet precies op onze wenschen. Zie je wel? Voor jou staat er iets over wijsheid, en voor Sophie over rijk worden.” — Wat bij haar eigen naam stond, vond ze ook heel toepasselijk, maar dat zeide zij niet.

De anderen moesten ook zeggen dat alles goed overeen kwam. Zij begrepen er niets van, en keken naar alle kanten rond, of er nergens iemand te zien was, die misschien aan den anderen kant van de bank gezeten, en het briefje opgegooid had. Maar behalve de tjilpende vogeltjes en een paar bonte kapellen, die er zich niets om schenen te bekommeren of daar al drie kleine meisjes zich met allerlei gissingen het hoofdje braken, was er geen levend wezen te zien.

Toch tuurden ze weer met onderzoekenden blik naar boven, want Sophie en Suze meenden, dat er dan toch bepaald iemand in den boom moest zitten, die haar gesprek afgeluisterd had; liefst iemand, die zich des noods onzichtbaar kon maken; en onwillekeurig dachten ze aan den geheimzinnigen beuling uit het sprookje.

Maar Marie had andere gedachten, en zag het stukje papier met zekeren eerbied aan. Zij wist dat er woorden uit den Bijbel op stonden, en vroeg zich af, of het ook uit den hemel kon gevallen zijn.

„Wat zou die *Ps.* beteekenen?” vroeg Suze, die blijkbaar weinig met den Bijbel bekend was.

Daar wist Marie het antwoord wel op, want de Bijbel was bij haar thuis een veelgebruikt boek, en zij zelve wist er beter den weg in dan menig ander meisje van elf jaar.

„*Ps.* beteekent *Psalm*,” zei ze. „Je weet wel, de Psalmen in den Bijbel. *De vreeze des Heeren is het beginsel der wijsheid. Allen, die ze doen, hebben goed verstand.* Dat staat in Psalm 111 vers 10.”

„*De vreeze des Heeren is het beginsel der wijsheid?*” herhaalde Sophie op vragenden toon. „Pa zegt juist dat het heel onverstandig is om bang te zijn, en hier staat: *Allen, die ze doen, hebben goed verstand.* Dat begrijp ik niet.”

„Maar *den Heer vreezen* beteekent ook niet *bang zijn*,” hernam Marie.

„*Vreezen en bang zijn* zal toch wel hetzelfde wezen,” meende Sophie.

„Nu ja, maar hier niet. Hier wil het juist zeggen: *den Heer liefhebben*, en niet: *bang zijn voor den Heer*; dat weet ik zeker. *Mijn* Pa zegt, als wij den Heer liefhebben, behoeven wij niet bang voor Hem te zijn. Maar we moeten *wel* bang zijn om iets te doen, wat de Heer niet goedvindt, en dus voor *het kwade vreezen*. Dat beteekent *de vreeze des Heeren*; en zulk een vrees is heel wijs en verstandig, zegt Pa; en dat staat hier ook.”

„*Het beginsel der wijsheid* is hetzelfde als *het begin van de wijsheid*, niet waar?” vroeg Suze.

„Ja, dat denk ik wel,” zei Marie. „Ik denk dat het zeggen wil: Wie wezenlijk wijs en verstandig wil worden, moet

beginnen met den Heer lief te hebben. Het zal zeker een raad voor je zijn, Suus. Jij wou immers graag heel verstandig worden?"

„En dan is dit zeker een raad voor Sophie,” zei Suze, en las: „*Die rijk willen worden, vallen in verzoeking en in den strik, en in vele dwaaze en schadelijke begeerlijkheden, welke de menschen doen verzinken in verderf en ondergang.*” — Zij vond dat er van het rijk willen worden niet veel plezierigs gezegd werd. Die strik deed haar zoo aan een gevangen vogeltje denken; en dan *verzinken in verderf en ondergang*. Neen! zij was blij dat het haar wensch niet was. Dan zou zij liever met Marie willen ruilen; die had het goede deel gekozen, stond er bij haar naam.

„Neen, neen; ruilen mag niet!” zei Sophie, die de dingen niet gaarne van hun donkeren kant bezag, en gewoon was zich overal met een grapje af te maken. „Je weet, we zouden ieder maar één ding opnoemen. Maar kijk het toch eens donker worden! We moeten gaan, anders zijn we nog niet eens voor de bui binnen. Wie wil het briefje hebben?”

„Geef het mij maar, dan bewaar ik het,” zei Marie.

Suze vond echter beter het netjes in drieën te scheuren, dan kon ieder het zijne krijgen.

De anderen vonden dit ook goed, en nadat de stukjes uitgedeeld en geborgen waren, gingen zij gauw naar huis.

En het werd hoog tijd. De wolken pakten zich al meer en meer samen, en eer zij nog het bosc uit waren, vingen hun neusjes reeds de eerste regendroppelen op. Zij liepen nu wat zij konden. Gelukkig woonden zij niet heel ver, maar toch ver genoeg om met een nat pakje thuis te komen.

Marie liet haar ouders dadelijk het geheimzinnige briefje zien, en vertelde de heele geschiedenis, die er aan verbonden was. Dezen geloofden niet, zooals hun dochtertje, dat het rechtstreeks uit den hemel was gekomen, maar wèl

dat de *inhoud* een boodschap uit den hemel voor haar was, om het even, wie er mee tot haar was gezonden. En als zulk een boodschap bleef Marie het beschouwen.

Sophie en Suze vertelden er thuis niets van. Alleen spraken zij er onder elkander nog dikwijls over, vooral wanneer ze onder den eik zaten.

Zoo dikwijls de drie vriendinnetjes in het vervolg die plek naderden, bekreop hun een soort van eerbiedigen schroom. Zij werden dan onwillekeurig ernstiger gestemd, en waren voortdurend in afwachting of er niet een of ander wonder zou gebeuren. Maar er gebeurde dien zomer niets meer van dien aard; en toen de winter kwam, en het te koud werd om buiten te zitten, hielden de wekelijksche uitstapjes op. Den volgende zomer kwam er van het wandelen niet meer. Sophie woonde sedert het voorjaar met haar ouders in een andere stad, waar zij weer nieuwe kennisjes kreeg, en de oude weldra vergat. Suze kreeg 's Woendags 's middags pianoles; en Marie, die de oudste van zes kinderen was, moest, nu zij weer een jaartje ouder was geworden, haar moeder al eens een handje in het huishouden helpen; en toen de schooljaren om waren, raakte het met de vriendschap tusschen haar en Suze ook gedaan.

Zoo gingen jaren en jaren voorbij, en werden de drie kleine meisjes groot, zonder iets meer van elkander te hooren. Toch dachten zij nog wel eens aan elkaar, zoo als men gewoonlijk aan schoolkennisjes denkt, met wie men het altijd goed heeft kunnen vinden, en dikwijls schik heeft gehad. Zij dachten aan hun spelletjes, en aan hun prettige wandelingen, en ook, dat spreekt van zelf, aan het gebeurde onder den ouden eik in het bosch. En dan moesten zij glimlachen over de wonderlijke voorstellingen, die hun kinderlijke verbeelding er zich toenmaals van gemaakt had.

Hoewel zij het rechte van die zaak nooit te weten waren

gekomen, hechtten zij er toch sedert lang niets wonderlijks meer aan. Zij geloofden eenvoudig, zooals het dan ook werkelijk was, dat de een of ander hen ongemerkt beluisterd en dat briefje geschreven moest hebben, al begrepen zij niet waar het zoo op eens van daan gekomen was.

Hun wenschen waren nog altijd dezelfde gebleven. 't Was Suze steeds te doen geweest om heel, heel knap te worden, en daardoor ver boven anderen uit te steken. Als kind had zij eens gehoord van jonge dames, die, evenals de wezenlijke studenten, aan de hoogeschool studeerden, en dan doctoor werden in het een of ander; en van dat oogenblik af waren haar plannen gemaakt. Zij wilde ook gaan studeeren, als zij er oud genoeg voor zijn zou; en in haar verbeelding zag zij zich al een wonder geleerde vrouw, voor wie ieder eerbiedig den hoed afnam, en over wie alle menschen met bewondering spraken.

Haar ouders waren hun kleine meid altijd tegengegaan in het bouwen van haar luchtkasteelen, wel wetende dat er van dat alles toch nooit wat komen zou, omdat haar hoofd te zwak was, en veel studeeren dus heel nadeelig voor haar zijn zou. Maar Suze had het ongeluk haar zorgende ouders vroeg te verliezen. Zij kwam toen bij een oom in huis, die wel veel van haar hield, en heel goed voor haar was, maar die ook al niet vrij was van eerezucht, en gaarne met zijn nichtje pronkte. En zoo had Suze, die intusschen veel sterker was geworden, zonder de minste moeite van haar oom, die tevens haar voogd was, de toestemming verkregen, zich geheel aan de studie te wijden.

Zij deed dit met uitstekend gevolg. Voor geen der studenten behoefde zij onder te doen, zelfs voor den knapsten niet. Het eene examen was al schitterender dan het andere, en haar professoren spraken met den meesten lof over haar.

Doch ten laatste bleek dat haar ouders gelijk gehad en

de zaak goed ingezien hadden. Die aanhoudende inspanning was te groot voor haar geweest. Suze begon met haar hoofd te sukkelen, en de dokter zeide, dat, als zij beter wilde worden, zij rust moest nemen, en in de eerste maanden geen oog in een boek mocht slaan.

Dat was wat voor de ijverige Suze! Maar zij was wel genoodzaakt dokters raad op te volgen, of zij wilde of niet. En als het haar nu nog maar geholpen had; doch ongelukkig was dit zoo niet. Suze's ongesteldheid nam toe. Of ze nu tóch ziek zou zijn geworden, of dat het studeeren er de schuld van had, wist ze niet; maar hoe het zij, ze vond het verschrikkelijk treurig, vooral toen zij meer en meer begon te bemerken, dat er in het geheel geen hoop op herstel meer voor haar was.

Toen Suze daar nu zoo op haar ziekbed lag, begon zij in te zien dat zij, bij al haar kennis, de ware wijsheid miste, de wijsheid, die zóó leert leven, dat men gerust sterven kan. Gerust sterven, neen, dat had Suze nog niet geleerd; en dat vervulde haar met schrik, want zij gevoelde dat haar niet veel tijd meer overbleef om te leven. Met die gedachte sliep zij op zekeren dag in; en daar droomt ze, dat zij nog een kind is, en met haar vroegere vriendinnetjes, Sophie en Marie, op het weibekende plekje onder den ouden eik zit in het bosch. En terwijl ze daar zoo zit, ziet ze op eens boven haar hoofd een stuk papier dwarrelen, met groote gouden letters er op. In 't eerst kon zij er geen zin uit maken, want de letters stonden alle door elkaar; maar hoe langer zij er op keek, hoe begrijpelijker het werd, tot ze eindelijk heel duidelijk de woorden zag staan: *De vreeze des Heeren is het beginsel der wijsheid; allen, die ze doen, hebben goed verstand.*

„Ik wou dat ik dat mooie papier hebben mocht,” zei Suze, — in haar droom dan altijd, — en nauwelijks heeft ze 't gezegd, of het zakt al lager en lager, en komt eindelijk op

haar hoofd terecht, hetgeen zij als een teeken beschouwde dat het voor haar was. „Waar zou ik dat nu eens goed kunnen bewaren?” vroeg ze aan haar vriendinnetjes.

Sophie moest er zich eens op bedenken, maar Marie antwoordde aanstonds:

„Wel in je hart; dat is er het beste plaatsje voor.”

„Dat kan niet,” zei Suze; „mijn hart is op slot, en ik kan het onmogelijk openkrijgen.”

„Dan moet je den Heere Jezus vragen het open te maken,” hernam Marie. „Hij kan het, want Hij heeft er den sleutel van.”

Maar Suze zei: „Ik heb geen tijd om naar den Heer te gaan, want ik moet weer heel gauw examen doen, en ik ben er nog niet half voor klaar.” En op eens zit ze in haar kamer, tusschen stapels boeken, en zoekt naar een boek dat ze noodzakelijk hebben moet en maar niet vinden kan, omdat ze den titel vergeten is; en wordt eindelijk met een schrik wakker.

Een zucht van verlichting ontsnapte haar, toen zij tot de ontdekking kwam dat het maar een droom was; en toen sloot ze opnieuw de oogen, om zich nog eens goed te herinneren wat ze nog meer had gedroomd.

Van lieverlede kwam alles haar weer te binnen. Zij vond het een vreemden droom, maar die toch veel overeenkomst had met de werkelijkheid. 't Was lang geleden, en toch scheen het haar op dit oogenblik als de dag van gisteren, dat diezelfde woorden op bijna dezelfde wijze tot haar kwamen. Ach, had zij ze toen maar in waarheid opgenomen en bewaard in haar hart, zooals zij droomde dat Marie haar raadde! Had zij, bij al de wijsheid, die zij had zoeken te verkrijgen, het beginsel der ware wijsheid, de vreeze des Heeren, maar niet voorbij gezien, dan zou zij nu zoo onrustig niet wezen! Haar wensch was vervuld. Ieder roemde haar als een talentvol meisje. Maar wat was het beginsel van *haar* wijsheid geweest? Zucht

naar kennis, ja, dat ook; maar in de eerste plaats zucht naar eer, hoogmoed. En wat zou straks het einde zijn? De dood; en dan Maar verder durfde de arme Suze niet doordenken. — Welk boek kon zij toch in haar droom gezocht hebben, zoo angstig als hing haar gansche geluk er aan? Zij herinnerde zich nog precies hoe het er uit moest zien. Daar sehoof het haar op eens te binnen. Het was de Bijbel, dien zij vroeger bij haar catechisatiewerk gebruikt, maar, sedert zij het zoo druk had gekregen, niet meer in handen gehad had. Voor het eerst gevoelde zij behoefte aan haar Bijbel. Zij liet zich dien geven, en zocht er Psalm 111 in op. Daarna bladerde zij nog wat verder, maar zij moest met schaamte bekennen, dat zij er weinig van verstond, en beter in haar studieboeken dan in haar Bijbel thuis was. Ach, het was waarlijk met haar zooals het in haar droom was geweest. Haar hart was gesloten voor het Woord des levens, en zij bezat de macht niet het te openen. Maar de Heere Jezus kon haar helpen. Hij was machtig haar hart voor Zich te ontluiten, en haar het verstand te schenken, dat zij noodig had om Zijn Woord te verstaan. 't Was of de lieve Marie in den droom tot haar gezonden was om het haar te zeggen. Ja, de Heer kon het doen, dat geloofde Suze; maar zou Hij het ook *willen*? Had zij niet te lang gewacht met tot Hem te gaan, en zou Hij haar niet afwijzen nu zij eindelijk kwam?

Haar Bijbel gaf haar hierop een antwoord. Daar las zij: *Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen; en: Al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren ze rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.*

Die belofte greep Suze aan, en van dat oogenblik af begon zij met haar gansche hart den Heiland te zoeken, om als een arme van geest door Hem behouden te worden. En de Heer gunde haar daartoe, in Zijn groote liefde, nog enkele maanden tijd, en deed haar ervaren, dat een mensch eigenlijk nog niets

weet, zoolang hij niet weet dat hij in zichzelf een verloren zondaar, en de Heere Jezus zijn Redder en Zaligmaker is; en dat er niets beter en begeerlijker is dan te leven in de vreeze des Heeren.

En hoe ging het met Sophie?

Ook haar wensch was vervuld. Zij had indertijd van Marie gehoord, dat zij den Heer mocht vragen om hetgeen zij gaarne had; en zij had dit dag aan dag gedaan, doch zonder te bedenken, dat dit alleen goede zaken gold; en, daar wij dikwijls niet weten wat goed is, wij er altijd moeten bijvoegen: „Niet wat *ik* wil, o Heer, maar wat *Gij* wilt.”

Die laatste bede echter had Sophie altijd achterwege gelaten. Zij zou het ook niet gemeend hebben, als zij die woorden uitgesproken had; want evenals een dwingerig kind, wilde Sophie volstrekt haar zin hebben. En de Heer gaf haar haar zin, doch om haar te toonen, dat rijkdom alleen den mensch niet gelukkig maakt.

Sophie kreeg een rijken man, die 's winters een groot huis in de stad, en 's zomers een mooi buiten bewoonde; die paarden en rijtuigen en veel bedienden had; veel van reizen en uitgaan hield, en zijn jonge vrouw alles gaf, wat haar hart begeerde.

Maar rijk en goed gaan niet altijd samen, en mijnheer Van Haverberg vooral was ver van goed. Sophie wist dat wel. Men had haar genoeg gewaarschuwd vóór zij zijn vrouw werd. Maar, zooals we weten, Sophie wilde rijk worden, en beschouwde dit als den naasten, zoo niet den eenigen weg er toe.

Den eersten tijd van hun huwelijk ging alles goed, en waande niemand zich gelukkiger dan Sophie; maar van lieverlede kwam daar verandering in. Mijnheer Van Haverberg zocht zijn oude vrienden weer op, en de arme Sophie schreide zich vaak de oogen rood, als haar man alleen uitging, en

haar tot laat in den nacht op zijn terugkomst liet wachten.

Ondanks al haar rijkdom gevoelde Sophie zich nu diep ongelukkig. De pracht, die haar omringde, bekoorde haar niet meer, nu zij aan de weelde gewoon geraakt was; en het gebrek aan huiselijke bezigheden, die alle door dienstboden verricht werden, liet haar zooveel te meer tijd om aan haar verdriet te denken. En het ergste was, dat zij daarover klaagde en morde, in plaats van de schuld bij zichzelf te zoeken, en die ootmoedig voor den Heer te belijden. Haar eenige vreugde vond zij in haar beide kindertjes, twee meisjes, aanvallig en lief, met stralende oogjes en rozenroode wangen, zooals zijzelve vroeger had. Die mochten zoo nu en dan eens binnen komen om Mama wat op te fleuren. En het was vooral bij het aanschouwen van die vroolijke kindergezigtjes dat Sophie aan haar eigen onbezorgde kinderjaren dacht, en aan de woorden, die zij toch maar nooit geheel had kunnen vergeten: *Die rijk willen worden, vallen in verzoeking en in den strik, en in vele dwaze en schadelijke begeerlijkheden, welke de menschen doen verzinken in verderf en ondergang.* Ja, dat ondervond zij nu. Zij was rijk geworden, maar wat had het haar gegeven? Niets dan jammer en ellende had zij over zich gebracht. Als zij nòg eens wenschen mocht, het zou zijn, dat zij nooit gewenscht had rijk te worden.

En Marie? Had zij ook berouw over haar wensch?

Kom, laat ons met haar de kennismaking ook maar eens vernieuwen; dat is de beste manier om het te weten te komen.

Maar we moeten haar niet in den kruidenierswinkel zoeken, daar woont Marie niet meer. Jaren geleden is haar vader gestorven, en toen is er een ander in de zaak gekomen. Haar moeder heeft het sedert dien tijd met haar talrijk gezin niet al te breed gehad, en zoodra de kinderen er toe

in staat waren, moesten ze wat doen voor den kost, de meisjes zoowel als de jongens. Marie, die de oudste was, hield moeder thuis, tot hulp in het huishouden, en omdat ze aan haar oudste dochter de meeste aanspraak had. Want Marie was steeds hetzelfde lieve, zachtzinnige meisje gebleven, en met de jaren was ook haar begeerte toegenomen om, zooals er in het versje stond, in alles te zijn als Jezus, zoo vriendelijk en zoo goed. Hoe ouder zij echter werd, en hoe beter zij haar eigen hart leerde kennen, hoe meer zij zag dat ze er nog ver, o, zoo ver van daan was, en dat ze nog in het geheel niet op den lieven Heiland geleek. Zóó beoordeelde Marie zich zelve; maar haar moeder zeide van haar: „Ze is een engel; een steun en troost voor mij, en een voorbeeld voor de andere kinderen.”

Een steun en troost voor haar goede moeder te zijn, dat was voor Marie een liefelijke gedachte. Zij had het gaarne haar gansche leven willen blijven. Doch de Heer beschikte het anders. Hij nam de geliefde moeder weg, en bracht haar over naar „t land van rust en vreë,” waar men geen aardschen steun en troost meer noodig heeft, zelfs niet van de liefste dochter.

Nu was het huis, waar Marie met haar moeder gewoond had voor haar geen tehuis meer. Alles ging uitéén. De beide jongste kinderen werden in het weeshuis opgenomen; de anderen waren hier en daar in betrekking, en verdienden reeds hun eigen brood, en Marie besloot hetzelfde te doen. Zij had gehoord dat mevrouw Van Haverberg, op het buitengoed Schoonoord, een goed uur buiten de stad, een kinderjuffrouw zocht, en ging er onverwijld heen om haar dienst aan te bieden.

Wij weten reeds wie mevrouw Van Haverberg was, maar Marie wist dat niet, ook niet toen zij vóór haar stond en met haar sprak. Wie zou ook uit die bleeke, deftige dame, wier uiterlijk zoo duidelijk de sporen van smart en lijden droeg, de frissche, ronde Sophie van voor vijftien jaren herkend hebben!

Marie scheen minder veranderd, want zoodra Sophie haar zag, werd zij aan haar vroeger speelgenootje herinnerd; en toen zij haar naam hoorde, leed het bij haar geen twijfel meer dat zij dezelfde Marie Coolman voor zich had.

Nauwelijks kon zij den uitroep; „Wel Marie, ben jij het?!” weerhouden. Doch zij bedwong zich, want zij vond zich te voornaam om zoo gemeenzaam tot een kinderjuffrouw te spreken, al was deze ook honderdmaal haar vriendinnetje geweest.

Of het echter op den duur gaan zou zich op zulk een afstand te houden, Sophie vreesde er voor, en vond het daarom maar beter haar niet in huis te nemen. Maar uit die lieve, zachte oogen en innemende manieren sprak nog dezelfde goede, hartelijke Marie van vroeger dagen, en terecht meende Sophie, dat zij geen betere zorg voor haar kinderen verlangen kon. Zij nam haar dus in haar dienst, en veel eerder dan zij zich had voorgenomen, had de statige mevrouw Van Haverberg zich aan haar kinderjuffrouw bekend gemaakt; en dat niet alleen, maar, als een vertrouwde vriendin, haar gansche hart voor haar uitgestort, iets, wat zij tot dusver voor niemand gedaan had.

Men kan denken hoe Marie opkeek, en hoe hartelijk zij de arme Sophie beklaagde. Troosten kon zij haar niet; maar zij wist Wie het wèl kon; en daarom sprak zij haar van den medelijdenden Heiland, den Trooster van alle bedroefden en bedrukten, of zij arm zijn of rijk. En aan haar spreken kon men bemerken dat haar woorden niet alleen uit den mond, maar uit het hart kwamen, en zij bij ervaring wist, hoe goed en zalig het is, in voor- en tegenspoed dicht bij den Heer te leven; en in Hem een Vriend en Leidsman te hebben, Die de Zijnen nooit begeeft of verlaat.

Aanvankelijk vonden haar woorden weinig ingang in het stug gemoed van Sophie; maar ongemerkt begon toch het ijs van dat koude hart te smelten. Zij bentjdde de eenvoudige Marie, die, zooals haar meer en meer bleek, in waarheid *het*

goede deel gekozen had, en daarom, bij alles wat haar in haar jeugdig leven reeds getroffen had, toch altijd zoo gelukkig en tevreden kon zijn. Gaarne zou zij al haar schatten gegeven hebben, als zij er het geluk mee had kunnen koopen, dat Marie bezat. Doch deze zeide dat het voor een ieder te verkrijgen was, zonder prijs en zonder geld, als men het maar bij den Heere Jezus zocht, bij Wien het alleen was te vinden.

Dat leerde Sophie eindelijk doen. En al werd daarom haar verdriet nog niet weggenomen, zij kon het nu geduldig dragen, omdat zij er de liefdehand des Heeren in zag, Die haar door dezen harden weg tot Zich trekken, en haar van haar wereld-liefde en eigenzinnigheid genezen wilde.

Eer er nog eens vijftien jaren verlopen waren, was Sophie reeds de rijke mevrouw Van Haverberg niet meer. Haar man stierf, na het grootste gedeelte van zijn fortuin te hebben dood gebracht; en toen zijn schulden betaald waren, hield zij nu juist genoeg over, om er met haar kinderen heel eenvoudig van te leven. Het buitenverblijf werd verkocht; het groote huis in de stad tegen een veel kleiner verwisseld. Paarden, rijtuigen, bedienden, alles verdween. Slechts ééne getrouwe dienstbode, die haar Mevrouw niet wilde verlaten, al kon deze haar geen hoog loon meer geven, behield zij; en Marie, die nu echter niet langer als kinderjuffrouw, maar als vriendin bij haar bleef, en met de meeste toewijding de zorgen der huishouding met haar deelde. En nu leerde Sophie ook die andere woorden van haar briefje bij ervaring kennen: „*Die Jezus lieft, is rijk.*” Rijk, ook zonder aardse schatten. En *die* rijkdom is onvergankelijk, en maakt zijn bezitter gelukkig, ook te midden van het leed dezer aarde; want die Jezus liefheeft weet, dat hij, na korteren of langeren beproevingstijd, eens dáár zal zijn, waar zonde en leed voor eeuwig zijn buitengesloten.